

نویسنده لبنانی: رژیم های عربی با دست کشیدن از قدس هویت خود را از بین بردند

'طلال سلمان' روزنامه نگار مشهور لبنانی در مقاله ای با عنوان 'ای فلسطین به سوی تو می آییم'، نوشت: رژیم های عربی با دست کشیدن از حمایت از 'قدس'، 'هویت عربی' خود را از بین بردند.

به گزارش آران نیوز: سلمان در این مقاله افزود که رژیم های عربی با دست کشیدن از قدس، اکنون نه هویتی دارند و نه آرمانی و خواری امت عربی - اسلامی تا زمانی که فلسطین از دست رفته باشد، همچنان ادامه دارد. وی اضافه کرد: فلسطین اولین قربانی این بی هویتی اعراب شد. فلسطینی که روزی 'آرمان' بود و هویت همه جانبه کشورهای عربی را تجلی می کرد.

سلمان نوشت: مردم فلسطین در مزایده ای که نتیجه ای آن از دست رفتن سرزمین مقدس و پایمال شدن حقوق شان بود، اراضی خود را از دست دادند. اکنون این مردم متهم به کوتاهی در دفاع از سرزمین خود هستند و به آنها می گویند که شما به راحتی فلسطین را از دست داده اید.

طولی نکشید با آواره شدن فلسطینی ها کمک های بین المللی سازمان ملل از طریق 'آژانس امداد رسانی و کاربایی' منحصرا برای کمک به آوارگان فلسطینی تاسیس شد، اما با مداخله آمریکا و اسرائیل، امداد رسانی این آژانس تنها به فلسطینیان حذف شد.

اینگونه رژیم های عربی بار 'آرمان فلسطین' را از روی دوش خود برداشتند و دست از حمایت فلسطینی ها کشیدند و با واگذار کردن امور آنها به آژانس امداد رسانی بین المللی (آنروا)، خود را کنار کشیدند.

سلمان اضافه کرد: با حضور فلسطینیان آواره در کشورهای عربی، آنها از دانش و تجربه این آوارگان در کارهای بانکی بهره های بسیاری بردند. یکی از بزرگترین بانک ها توسط فلسطینی ها در قدس در دهه 30 میلادی قرن گذشته تاسیس شد. همچنین 'یوسف بیدس' دیگر فلسطینی، بزرگترین بانک لبنانی را به نام 'انترا' (که املاک و دارایی بسیاری در پاریس و پایتخت های دیگر جهان دارد) تاسیس کرد.

همچنین فلسطینی های محروم از وطن، در آبادانی و ساخت برخی از کشورهای عربی مثل کویت یا بازسازی برخی کشورهای حاشیه خلیج فارس مانند قطر، عربستان و لبنان نقش بسزایی داشتند.

**** فتح، به اولین تشکیلات سیاسی فلسطین روی کار آمد**

سلمان نوشت: 'اخوان المسلمین' اولین تشکیلات سیاسی بود که کوشید مسئله فلسطین را در سطح سیاسی مطرح کند، اما 'فتح' به عنوان اولین جنبش سیاسی فلسطین به روی کار آمد. سپس تشکیلات دیگری نیز با هدف آزادسازی فلسطین شکل گرفت و جنبش ملی گرایان عرب به 'جبهه مردمی برای آزادی فلسطین' تبدیل شد. طولی نکشید که 'جبهه دمکراتیک برای آزادی فلسطین' از آن منشعب شد. سپس رژیم های عربی وارد میدان شدند. نظام سوریه تشکیلات نظامی سیاسی 'الصاعقه' را برای دفاع از فلسطین شکل داد و نظام بعث عراق نیز 'جبهه آزادی عربی' را هدایت کرد.

سلمان افزود: به دنبال آن، برخی رژیم های عرب در ایجاد سازمان های جدید در دفاع از فلسطین نقش ایفا کردند که این امر یا از طریق ایجاد شکاف و انشعاب در جبهه های موجود و یا از طریق 'جداسازی' برخی عناصر حزبی، جهت تاسیس سازمان فلسطینی مستقل، انجام شد.

وی اضافه کرد: شکست رژیم های عربی در تحقق هر گونه پیروزی علیه دشمن اسرائیلی، بسیاری از جوانان کشورهای عربی از جمله لبنان، عراق، مصر، تونس، یمن و دیگر کشورها را به سمت عضویت در سازمان های فلسطینی به ویژه فتح که حامل پرچم آزادی فلسطین بود، سوق داد.

در سوم فوریه سال 1969 (بهمن 1347) جنبش فتح با دبیر کلی 'یاسر عرفات' شکل گرفت و به دنبال آن کنترل 'سازمان آزادیبخش فلسطین' (ساف) را به دست گرفت. بسیاری این مساله را سوق دادن انقلاب (فلسطین) به سوی قدرت تعبیر کردند، به طوری که عرفات به عنوان 'آقای رییس جمهور' و اعضای کمیته اجرایی سازمان آزادیبخش فلسطین به عنوان 'آقایان وزیران' مطرح شدند. این سازمان به عضویت کامل اتحادیه عرب در آمد و عصر جدیدی از درگیری بین حکومت و جنبش آزادیبخش یا میان سازمان و حکومت و رهبر و رییس، آغاز شد.

سلمان نوشت: سازمان آزادی بخش فلسطین با اقداماتش در اردن به قدرتی تبدیل شد که در عمل با حکومت 'ملک حسین' شاه وقت این کشور رقابت می کرد. پس از مرگ ناگهانی 'عبدالنصر' (رییس جمهوری مصر)، نظامیان سازمان آزادی بخش

فلسطین به تدریج از اردن به لبنان منتقل شدند.

وی افزود: انقلاب در 'باتلاق طایفه گری لبنانی' و در پرتو رقابت میان رژیم های عربی جهت تشویق آن به فرورفتن هر چه بیشتر در درگیری بر سر قدرت با پشتوانه های بین المللی در لبنان، غرق شد.

قطعا به دلیل نبود 'چتر حمایتی' همه جانبه شخصی مانند جمال عبد الناصر، درها به سوی درگیری سیاسی و طائفه ای در لبنان گشوده شد و بدیهی بود که سازمان آزادی بخش فلسطین نیز گرفتار آن شود. به ویژه اینکه اختلافات میان رهبری سوریه و فرماندهی فتح به شدت افزایش یافته بود.

به دنبال آن، 'نیروهای بازدارنده عربی' که اغلب از سوری بودند، با پرچم اتحادیه عرب وارد لبنان شدند. وقوع درگیری با سازمان آزادی بخش فلسطین (فتح) و احزاب لبنانی حامی آن، حتمی و قطعی بود. البته این سخن دیگری است که اینجا مجالش نیست. اسرائیل در تابستان سال 1982 به لبنان حمله کرد که در نهایت منجر به خروج نیروهای سازمان آزادی بخش و فرماندهی این نیروها از لبنان شد.

**** تشکیلات خودگردان فلسطین، هیچ قدرتی ندارد**

سلمان نوشت: بیان این مقدمه برای فهم ضعف کنونی فلسطین ضروری است. 'تشکیلاتی خودگردان فلسطینی' که در خاک خود هیچ قدرتی ندارد، سعی می کند در قد و قامت یک دولت ظاهر شود، اما اصول و ارکان یک دولت را ندارد، چرا که زمینش در اشغال اسرائیلی است که هر روز بر تعداد شهرک هایش می افزاید تا حدی که دیگر چیز زیادی برای مردم اصلی آن باقی نگذاشته است.

وی افزود: همراهی آمریکا با اسرائیل، تصمیم دونالد ترامپ رئیس جمهوری آمریکا برای انتقال سفارتخانه آمریکا از 'تل آویو' به قدس و اقدامات شتابناک برخی کشورهای عربی به ویژه کشورهای عرب حاشیه خلیج فارس برای به رسمیت شناختن اسرائیل و دست کشیدن از طرح دولت فلسطین، همگی نشانه ضعف طرف فلسطینی است.

مردم فلسطین، مردمی بدون وطن و آواره بودند. اما یک موجودیت سیاسی به نام سازمان آزادی بخش ملی داشتند که کشورهای عربی، آسیایی، آفریقایی و آمریکایی لاتین آن را به رسمیت می شناختند، اما سازمان آزادی بخش به عنوان یک طرح حکومتی همه جانبه و ارتشی نیرومند، سقوط کرد.

همچنین عربها به نمایندگی از رژیم های خود از پیرامون سازمان و حکومت خودگردان متفرق شدند، از این رو است که دولت خودگردان حقوق کارمندان و سفارتخانه هایش را در خارج گدایی می کند.

**** رژیم های عربی، فلسطین را رها کردند**

سلمان نوشت: حمایت بی پایان آمریکا از اسرائیل از یک طرف و دست کشیدن کشورهای عربی از طرح آزادسازی فلسطین از سوی دیگر موجب شد تا اشغالگران اراضی بیشتری را ببلعد و ساخت و سازها و شهرک سازی ها در اراضی فلسطینی را گسترش دهد. اینگونه مردم فلسطین بار دیگر خود را یکه و تنها و بی پناه یافتند. از این رو، دختران و پسران فلسطینی مانند 'عهد التمیمی' خود به پا خاسته اند و هر روز با دست خالی در تظاهرات و راه پیمایی های خشم شرکت می کنند. گاهی با سنگ گاهی با سلاح سرد به نبرد با دشمن می روند.

این نویسنده لبنانی نوشت: سراسر وطن عربی بلکه هویت عربی در خطر جدی و عمیق قرار دارد. برخی دارندگان این هویت (عربها)، از آن دست کشیده و در حال فرار به سمت هویت و تابعیت کشوری هستند که آنان را به عنوان 'شهروند' حتی در سطح پناهنده بپذیرد.

رژیم های عربی به ذلت و خواری در هویت مبتلا شده اند و این ذلت تا زمانی که فلسطین از دست رفته باشد، ادامه خواهد یافت. دست کشیدن از حمایت فلسطین با متهم کردن خود فلسطینی ها، سودی نخواهد داشت، بلکه همه در گذشته، حال و در آینده مسئول هستند.